

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/221/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7617201372
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7617201372.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Feťkovej a členiek senátu Mgr. Zuzany Čisovskej a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu: F. V., nar. XX.X.XXXX, bytom v L., N. XX proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 9C/6/2017-92 zo dňa 8.2.2017 a o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 9C/6/2017-129 zo dňa 1.6.2018 takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok.
- II. N e p r i z n á v a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.
- III. O d m i e t a odvolanie žalobcu proti uzneseniu č.k. 9C/6/2017-129 zo dňa 1.6.2018.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol nasledovne:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu v exekúcii vedenej pod č. EX/2768/2013 v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., s odôvodnením, že na príkaz súdneho exekútora, bez jeho vedomia došlo k blokácii celého jeho účtu v Slovenskej sporiteľni, a.s. v značne nadhodnotenej sume a to po dobu jeden a pol roka, až do zrušenia exekúcie súdom pod sp. zn. 7Er/1152/2013-101 zo dňa 30.6.2015. Na vzniku škody sa podieľal aj Okresný súd Spišská Nová Ves, ktorý mal vedomosť o tom, že žalobca podal dovolanie proti exekučnému titulu a napriek tomu vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Za nesprávny pokladal aj úradný postup, spočívajúci v tom, že návrh na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie mu nebol daný na vyjadrenie. Až upozornením z telekomunikácií sa dozvedel o blokácii účtu, na ktorý mu bol v tom čase zasielaný invalidný dôchodok ako jediný zdroj príjmu. V dôsledku blokácie účtu neboli zaslané pravidelné poplatky za vodu, elektrinu, plyn a pod. Žalobca preto musel osobne vybavovať platenie poplatkov, požičiaval si peniaze, aby nevznikli na inkase podližnosti. Kvôli týmto problémom zanedbal svoj zdravotný stav. Z dôvodu vybavovania týchto záležitostí sa nemohol riadne venovať rodine, pomáhať so starostlivosťou o vnúčatá. V exekúcii namietal aj výšku trov exekúcie, ale súdy sa tým nezaoberali. Nerešpektovaním nariadenia vlády č. 216/2013 Z.z. mu bola spôsobená škoda, pretože si musel požičiavať peniaze na zaplatenie inkasa, inkaso platiť poštovými poukážkami, sledovať,

aby nedošlo k premeškaniu úhrady, platiť poplatky a pokuty za oneskorenie, čím mu bola spôsobená psychická trauma. Titulom náhrady škody žalobca požadoval úhradu položiek inkasa 24 krát 88 eur, cestovného 16 krát 16 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu vo výške 500 eur.

3. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, vrátane obsahu spisu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 7Er/1152/2013. V konaní nebolo sporné, že žalobca listom zo dňa 29.6.2016 požiadaval žalovanú o predbežné prerokovanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy a žalovaná listom zo dňa 12.1.2017 žalobcovi oznámila, že žiadosť pokladá za nedôvodnú.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a skúmal, či sú súčasne splnené všetky tri predpoklady pre záver o zodpovednosti štátu za vznik škody a nemajetkovej ujmy, t.j. nesprávny úradný postup súdu alebo súdneho exekútora, existencia škody, teda majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody resp. nemajetkovej ujmy.

5. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 20.12.2013 bola exekučnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, spolu s návrhom oprávneného na vykonanie exekúcie proti žalobcovi ako povinnému, na vymoženie peňažnej pohľadávky, vyplývajúcej z exekučného titulu - rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/125/2012 zo dňa 29.5.2013, 8.7.2013, 19.9.2013 a 30.10.2013, s vyznačenou doložkou ich právoplatnosti a vykonateľnosti. S poukazom na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd konštatoval, že poverenie na vykonanie exekúcie vydáva súd ako rozhodnutie o poverení, proti ktorému sa nemožno brániť žiadnym opravným prostriedkom, pričom poverenie je súd povinný doručiť len exekútorovi, ktorý ho používa na preukázanie svojho oprávnenia vykonať exekúciu v danom konkrétnom prípade. Zároveň, súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie nedoručuje povinnému ani návrh na vykonanie exekúcie, ani žiadosť o udelenie poverenia a exekučné tituly. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že exekučný súd postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ vydal poverenie na vykonanie exekúcie bez toho, aby dal žalobcovi ako povinnému možnosť vyjadriť sa. Čo sa týka skutočnosti, že žalobca podal proti exekučnému titulu dovolanie, súd konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že by sudca, konajúci v uvedenej exekučnej veci mal resp. mohol mať vedomosť o dovolaní. Exekučný titul bol totiž vydaný v inom konaní, vedenom na tomto súde pod sp. zn. 10C/124/2005, v ktorom však konal iný sudca než v exekučnej veci. Odhliadnuc od uvedeného, pokiaľ by aj túto vedomosť exekučný súd mal, samotné podanie dovolania nemá suspenzívny účinok a teda, táto skutočnosť nezakladá dôvod na zamietnutie žiadosti exekútora o udelenie poverenia. Zároveň, nebolo preukázané, že by na základe podaného dovolania bola odložená vykonateľnosť exekučných titulov. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že nebol preukázaný prvý z predpokladov priznania nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, t.j. nesprávny úradný postup súdu.

6. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu o nesprávnom úradnom postupe súdneho exekútora mal súd za preukázané, že v predmetnej exekúcii, vedenej pod sp. zn.č. EX 2768/2013 exekútor vydal dňa 28.2.2014 príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke podľa § 95 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, ktorým prikázal banke odo dňa doručenia tohto príkazu zablokovať na účte žalobcu ako povinného finančné prostriedky do výšky vymáhanej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie. Tento príkaz sa v súlade s Exekučným poriadkom doručuje len banke. Zároveň, v ten istý deň exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie podľa § 47 Exekučného poriadku, v ktorom upovedomil žalobcu ako povinného o začatí exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke a zároveň mu zakázal, aby nakladal s prostriedkami na účte až do výšky vykonateľnej pohľadávky a jej príslušenstva. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo doručené žalobcovi dňa 5.3.2014. Súd konštatoval, že uvedený postup súdneho exekútora bol v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku. Upovedomenie o začatí exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke môže totiž byť súčasťou všeobecného upovedomenia podľa § 47 Exekučného poriadku. Tiež je potrebné rozlišovať medzi príkazom na začatie exekúcie, ktorý bol vydaný v danej veci a exekučným príkazom, ktorý môže byť exekútorom vydaný až po uplynutí lehoty na vznesenie námietok proti exekúcii, resp. v prípade, ak povinný podá námietky, až po doručení rozhodnutia súdu o zamietnutí námietok. V predmetnej veci súdny exekútor nevydal exekučný príkaz práve z dôvodu, že žalobca podal námietky proti exekúcii a súd následne povolil odklad exekúcie. Povolenie odkladu exekúcie však nie je dôvodom na zrušenie príkazu na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Povolenie odkladu by mohlo byť dôvodom na zrušenie tohto príkazu v

prípade, ak odklad exekúcie by bol povolený zo sociálnych dôvodov na strane povinného. V danej veci však dôvodom povolenia odkladu exekúcie bolo podanie dovolania proti exekučným titulom. V príkaze na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke zo dňa 28.2.2014 súdny exekútor prikázal banke zablokovať finančné prostriedky len do výšky vymáhanej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie, spolu v sume 2133,21 eur. Blokovanie finančných prostriedkov na účte žalobcu vo vyššej sume, nebolo v konaní preukázané. Rozpor so zákonom nebol zistený ani v postupe exekútora, ktorý dňa 28.2.2014 vydal aj príkaz na začatie exekúcie zrážkami z iných príjmov podľa § 89 Exekučného poriadku. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že v exekúcii bolo rešpektované nariadenia vlády č. 216/2013 Z.z. ktorým bolo zmenené a doplnené nariadenie vlády č. 268/2006 Z.z. o rozsahu zrážok zo mzdy pri výkone rozhodnutia súdnym exekútorom. V zmysle tohto nariadenia základná suma, ktorá sa nesmie zraziť povinnému - poberateľovi dôchodkových dávok je 100 % životného minima na plnoletú fyzickú osobu platného v mesiaci, za ktorý sa zrážky vykonávajú. Súd v tomto smere poukázal na vyjadrenie exekútora o uvoľnení základnej sumy, ktorá nesmie byť zrazená a to každý mesiac až do ukončenia exekúcie. Príkaz na začatie exekúcie zrážkami z iných príjmov bol exekútorom zrušený dňa 5.9.2014, z dôvodu zistenia dostatočného zabezpečenia vymáhanej pohľadávky a príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke bol zrušený po právoplatnom zastavení exekúcie. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že nebol preukázaný prvý z predpokladov priznania nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, t.j. jeho nesprávny úradný postup.

7. Zhrnúc vyššie uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že v konaní neboli preukázané predpoklady priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy nesprávnym úradným postupom súdu alebo súdneho exekútora, preto žalobu zamietol.

8. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 257 CSP. Konštatoval, že hoci mala žalovaná v konaní plný úspech a patril by jej nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu, v danej veci sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov žalovanej nepriznal. Dôvody hodné osobitného zreteľa pritom spočívajú v okolnostiach na strane žalobcu, najmä jeho osobných, zárobkových a majetkových pomeroch, ale aj v okolnostiach danej veci. Aj keď v konaní nebolo preukázané splnenie predpokladov priznania náhrady škody žalobcovi, je nesporné, že žalobcovi počas trvania exekučného konania boli blokované finančné prostriedky na jeho účte.

9. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca, v ktorom uviedol, že dňa 5.3.2014 mu bol doručený príkaz na začatie exekúcie zo dňa 28.2.2014 na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke, proti ktorému podľa poučenia podal odvolanie, s tým, že exekučné tituly neboli opatrené doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, čo pre účely trestného konania vedeného na OO PZ Spišská Nová Ves potvrdil aj Okresný súd Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp.zn. 10 C 124/2005 dňa 17.10.2014. Žalobca mal za to, že z tohto dôvodu neboli splnené podmienky pre vedenie exekúcie. Ďalej poukázal na to, že sám exekútor pre účely trestného konania potvrdil duplicitný výkon - blokáciu finančných prostriedkov zrážkami z iných príjmov. Na účet mu bol zasielaný invalidný dôchodok a Slovenská sporiteľňa mu ho na pokyn exekútora celý zablokovala. Slovenská sporiteľňa zaslala exekútorovi návrh na uvoľnenie iných príjmov, napriek tomu ich neuvoľnila, inkaso nezasielala a blokovala mu celý invalidný dôchodok a účet 6.300,48 eur na účte až do zrušenia exekúcie do 30.6.2015. Napriek tomu, že právoplatnosť a vykonateľnosť exekučných titulov nebola potvrdená, exekútor dostal poverenie a všetko mu zablokoval. Exekútor vo svojom vyhlásení zo dňa 27.8.2014 pre účely trestného konania potvrdil blokáciu 6.308,68 eur, avšak blokácia nebola zrušená. Žalobca mal za to, že boli splnené súčasne všetky predpoklady pre záver o zodpovednosti štátu za vznik škody a nemajetkovej ujmy za šikanu v trvaní 1,5 roka. Žiadal, aby odvolací súd žalobe vyhovel alebo rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

10. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

11. Proti rozsudku vo výroku o trovách konania podala odvolanie žalovaná z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h), t.j. že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaná zdôrazňovala, že v priebehu sporu si pre prípad úspechu v konaní uplatnila nárok na náhradu trov konania, ako aj, že v

danej veci nebolo preukázané súčasné splnenie dvoch zákonných predpokladov pre aplikáciu ust. § 257 CSP, ktorými sú existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti prípadu. Žalovaná poukázala na okolnosti, ktoré mali nezanedbateľný vplyv na vznik trov na jej strane. Žalobca nedoložil dôkazy k žalobe, čím žalovanej odobral možnosť adekvátne sa pripraviť na pojednávanie a hoci ich na pojednávanie priniesol, nepredložil ich v potrebnom počte rovnopisov, ponúkol ich len k nahliadnutiu a o vyhotovenie rovnopisov požiadal súd. Žalobca teda svojim správaním zaviniť odročenie pojednávania, preto žalovaná nepokladala za spravodlivé, aby znášala náklady, vznik ktorých vyvolal žalobca. Žalovaná tiež namietala, že jej bola odopretá možnosť vyjadriť sa k zámeru a prípadným dôkazom, vzťahujúcim sa k použitiu ust. § 257 CSP súdom prvej inštancie. Napokon, žalovaná namietala nedostatočné odôvodnenie použitia ust. § 257 CSP. Žiadala, aby odvolací súd vzal do úvahy aj skutočnosť, že titulom trov konania si uplatňuje len náhradu cestovných nákladov za účasť na pojednávaniach spolu vo výške 88,13 eur. Vzhľadom na uvedené žalovaná žiadala, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku zmenil tak, že žalovanej prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

12. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, v podstate s totožnou argumentáciou, akú uviedol vo svojom odvolaní proti rozsudku vo veci samej. Mal za to, že by bolo nespravodlivé, keby on mal znášať nejaké trovy. Namietal aj najazdené kilometre motorovým vozidlom, s tým, že žalovaná mala využiť na prepravu prostriedky verejných hromadných prepravcov.

13. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP, z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

14. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 4.7.2019 o 9,10 hod., v pojednávacej miestnosti č. dv. 230/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 26.6.2019 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1 a 3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

15. Vychádzajúc z obsahu odvolania odvolací súd konštatuje, že žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

16. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

17. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, celého spisového materiálu a vyhodnotení toho, čo strany sporu uviedli v rámci odvolacieho konania konštatuje, že súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutočnosti nevyhnutné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. S rozhodnutím súdu

prvej inštancie, právnym posúdením vecí, ako aj s odôvodnením rozsudku sa odvolací súd plne stotožnil. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti a dôkazy, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijať právne závery.

18. Len pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd považuje za nevyhnutné uviesť nasledovné:

19. Žalobca sa v tomto spore domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, spôsobenej štátom pri výkone verejnej moci, pričom tvrdil, že škoda mu bola spôsobená jednak nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a jednak nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora.

20. Vzhľadom k tomu, že k žalobcom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť po účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. po 1.7.2004), vychádzajúc z prechodného ust. § 27 ods. 1 citovaného zákona súd prvej inštancie postupoval správne, ak po právnej stránke predmetnú vec posúdil podľa tohto zákona.

21. Podľa ust. § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

22. Podľa ust. § 3 ods. 1 písm. d) citovaného zákona, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

23. Podľa ust. § 9 ods. 1 citovaného zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

24. Podľa ust. § 17 ods. 2 citovaného zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

25. Ako to vyplýva z vyššie citovaných ustanovení zákona, základnými predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu a za nemajetkovú ujmu spôsobenú orgánmi verejnej moci sú:

1. existencia nezákonného rozhodnutia, vydaného orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci alebo nesprávny úradný postup takéhoto orgánu,
2. existencia škody alebo nemajetkovej ujmy a
3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy.

26. Pre záver o zodpovednosti štátu za vznik škody alebo nemajetkovej ujmy pritom musia byť súčasne splnené všetky tri vyššie uvedené predpoklady.

27. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovým stavom, ktorý bol súdom prvej inštancie ustálený ako základ pre rozhodnutie vo veci.

28. Na základe návrhu oprávneného Detektívna služba, s.r.o. Žilina zo dňa 13.12.2013 na vykonanie exekúcie proti povinnému (žalobcovi) bola Okresnému súdu Spišská Nová Ves (ďalej len exekučný súd) dňa 20.12.2013 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Jozefa Kaducha (ďalej len súdny exekútor) o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. K žiadosti súdneho exekútora boli okrem návrhu na vykonanie exekúcie pripojené exekučné tituly a to rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/125/2012-435 zo dňa 29.5.2013, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/125/2012-439 zo dňa 8.7.2013, opravné uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/125/2012-453 zo dňa 19.9.2013 a opravné uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/125/2012-460 zo dňa 30.10.2013.

29. Exekučným titulom, t.j. rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 2Co/125/2012-435 zo dňa 29.5.2013 rozhodol odvolací súd o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 10C/124/2005-264 zo dňa 13.8.2009 a zaviazal žalobcu (povinného) nahradiť žalovanému (oprávnenému) trovy odvolacieho konania v sume 938,24 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Citovaný rozsudok Krajského súdu v Košiciach nadobudol právoplatnosť dňa 24.8.2013 a vykonateľnosť dňa 28.8.2013. Opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 2Co/125/2012-453 zo dňa 19.9.2013 bol opravený výrok citovaného rozsudku Krajského súdu v Košiciach a to vo výroku o trovách odvolacieho konania tak, že súd zaviazal žalobcu (povinného) nahradiť žalovanému (oprávnenému) trovy odvolacieho konania v sume 1.076,78 eur do 3 dní od právoplatnosti opravného uznesenia. Opravné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 2.10.2013 a vykonateľnosť dňa 6.10.2013. Ďalším opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 2Co/125/2012-460 zo dňa 30.10.2013 bol opravený výrok uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Co/125/2012-453 zo dňa 19.9.2013 a záhlavie tohto uznesenia tak, že dátum vyhlásenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/125/2012-435 je 29.5.2013. Opravné uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 18.11.2013.

30. Exekučným titulom, t.j. uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 2Co/125/2012-439 zo dňa 8.7.2013 odvolací súd rozhodol o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 10C/124/2005-264 zo dňa 13.8.2009 tak, že potvrdil rozsudok vo výroku o trovách konania účastníkov a trovách konania štátu a zároveň zaviazal žalobcu (povinného) nahradiť žalovanému (oprávnenému) trovy dovolacieho konania v sume 256,33 eur do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.8.2013 a vykonateľnosť dňa 28.8.2013.

31. Exekučný súd vydal súdному exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie dňa 30.12.2013, pre vymożenie peňaznej pohľadávky oprávneného na zaplatenie sumy 1.076,78 eur a sumy 256,33 eur, poplatku za vydanie poverenia 16,50 eur, poplatku za overenie exekučných titulov 24 eur, trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní 104,40 eur a trov exekúcie. Poverenie bolo doručené súdному exekútorovi dňa 14.2.2014.

32. Dňa 28.2.2014 súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie na vymożenie sumy 1.751,61 eur, pozostávajúcej z peňaznej pohľadávky oprávneného na zaplatenie sumy 1.076,78 eur a sumy 256,33 eur, ako aj trov exekúcie - poplatku za vydanie poverenia 16,50 eur, poplatku za overenie exekučných titulov 24 eur, trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní 104,40 eur, vrátane predbežných trov exekúcie pozostávajúcich zo zákonnej odmeny 148 eur, hotových výdavkov a náhrady straty času 80 eur a 20 % DPH v sume 45,60 eur. Zároveň bol žalobca upovedomený o začatí exekúcie zrážkami zo mzdy, prikázaním pohľadávky z účtu v banke a prikázaním iných peňazných pohľadávok s postihnutím iných majetkových práv.

33. Dňa 28.2.2014 súdny exekútor vydal príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke, ktorým prikázal banke, aby odo dňa doručenia príkazu zablokovala účet povinného na sumu vo výške pohľadávky oprávneného a jej príslušenstva (1.478,01 eur) a trov exekúcie (655,20 eur). Dňa 28.2.2014 súdny exekútor vydal aj príkaz na začatie exekúcie zrážkami z iných príjmov, ktorým bolo prikázané Sociálnej poisťovni, aby odo dňa doručenia príkazu vykonávala zrážky z dôchodku povinného na sumu vo výške pohľadávky oprávneného a jej príslušenstva (1.478,01 eur) a trov exekúcie (655,20 eur).

34. Dňa 7.3.2014 bolo exekučnému súdu doručené podanie žalobcu, ktorým žiadal o zrušenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom poukázal na skutočnosť, že proti exekučnému titulu podal dovolanie a sťažnosť. Žalobca zároveň podal proti upovedomeniu o začatí exekúcie z rovnakých dôvodov námietky, ktoré súdny exekútor predložil exekučnému súdu dňa 25.3.2014.

35. Podanie žalobcu, doručené exekučnému súdu dňa 7.3.2014, ako aj námietky žalobcu proti exekúcii a trovám exekúcie posúdil exekučný súd podľa obsahu ako návrh povinného na odklad exekúcie. Exekučný súd následne uznesením č.k. 7Er/1152/2013-44 zo dňa 25.4.2014 povolil odklad exekúcie až do právoplatného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o dovolaní povinného proti rozhodnutiam, ktoré boli exekučnými titulmi. Uznesenie o povolení odkladu exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 2.6.2015.

36. Príkaz na začatie exekúcie zrážkami iných príjmov bol zrušený dňa 5.9.2014 z dôvodu preukázania dostatočného zabezpečenia vymáhanej povinnosti povinného.

37. Najvyšší súd SR uznesením č. k. 4Cdo/463/2013 zo dňa 20.1.2015, rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 29.5.2013 sp. zn. 2Co/125/2012 v spojení s opravnými uzneseniami z 19.9.2013 a 30.10.2013 a uznesenie z 8.7.2013 sp. zn. 2Co/125/2012 zrušil. Uznesenie Najvyššieho súdu SR nadobudlo právoplatnosť dňa 6.3.2015

38. Exekučný súd uznesením č.k. 7Er/1152/2013-101 zo dňa 4.6.2015 exekúciu zastavil s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.1.2015, ktorým boli exekučné tituly zrušené. Uznesenie o zastavení exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 30.6.2015.

39. Príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke bol súdnym exekútorom zrušený dňa 13.7.2015 z dôvodu, že exekúcia bola zastavená.

40. Čo sa týka prvého predpokladu pre záver o zodpovednosti štátu, základná definícia nesprávneho úradného postupu je obsiahnutá v ust. § 9 vyššie citovaného zákona. Pretože úradný postup nie je spravidla možné právnym predpisom upraviť do najmenších podrobností tak, aby zahŕňal všetko, čo je potrebné pri výkone právomoci štátneho orgánu vykonať, treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. Súdna judikatúra vykladá tento pojem ako akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone, alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu, alebo porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť pri rozhodovacej činnosti štátneho orgánu, ako aj pri činnosti, pri ktorej nerozhoduje. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia určených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v určenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie vecí bez zbytočných prieťahov.

41. Pri posudzovaní danosti prvého predpokladu pre záver o zodpovednosti štátu, t.j. či sa exekučný súd alebo súdny exekútor v danej veci dopustili nesprávneho úradného postupu, je potrebné vychádzať z ustanovení zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), v ktorom sa nachádza základ pre normatívne vyjadrenie „správneho úradného postupu“ súdneho exekútora a exekučného súdu.

42. Podľa ust. § 44 ods. 1 zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok), v znení účinnom do 31.12.2013, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

43. Podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

44. Podľa ust. § 44 ods. 6 citovaného zákona, poverenie na vykonanie exekúcie obsahuje označenie a) súdu, ktorý poveruje exekútora vykonaním exekúcie, b) exekútora, ktorý je poverený vykonaním exekúcie, c) exekučného titulu a orgánu, ktorý ho vydal, d) oprávneného a povinného, e) vymáhaného nároku, f) prípadne potvrdenie o vykonateľnosti cudzieho exekučného titulu.

45. Podľa ust. § 41 ods. 1 Exekučného poriadku, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

46. Podľa ust. § 42 ods. 1 Exekučného poriadku, potvrdením o vykonateľnosti opatrí exekučný titul podľa § 41 ods. 1 súd, ktorý vo veci rozhodoval ako súd prvého stupňa.

47. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že súdny exekútor v predmetnej exekučnej veci postupoval v súlade so zákonom, keď po doručení návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote 15 dní predložil tento návrh spolu s exekučným titulom exekučnému súdu a požiadal súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 ods. 1 Exekučného poriadku). Odvolací súd v súvislosti s námietkami žalobcu zdôrazňuje, že nebolo povinnosťou súdneho exekútora doručiť mu návrh na vykonanie exekúcie. Exekučný poriadok takúto povinnosť súdnemu exekútorovi neukladá.

48. V súlade so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku) postupoval v predmetnej veci aj exekučný súd, keď preskúmal návrh oprávneného na vykonanie exekúcie a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z hľadiska obsahových náležitostí, ktoré sú potrebné na vydanie písomného poverenia (ust. § 44 ods. 6 Exekučného poriadku), ako aj procesné podmienky exekučného konania, najmä však existenciu exekučného titulu, ktorý je materiálным predpokladom každej exekúcie a po tomto preskúmaní, v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote vydal pre súdneho exekútora poverenie na vykonanie exekúcie.

49. Čo sa týka tejto fázy exekučného konania, žalobca namietal, že exekučný súd nemal vydať poverenie na vykonanie exekúcie, z dôvodu, že proti exekučným titulom podal mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie, resp. že tieto tituly neboli opatrené doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti.

50. Exekučným titulom je v zmysle ust. § 41 ods. 1 Exekučného poriadku vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo alebo zaväzuje k povinnosti. Vo všeobecnosti sa pod vykonateľnosťou rozumejú účinky rozhodnutia štátneho orgánu, umožňujúce núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnutú vo výroku rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne. Vykonateľnosť rozhodnutia súdu nastáva po právoplatnosti rozsudku a uplynutí paričnej lehoty, t.j. lehoty na splnenie povinnosti. Potvrdenie o vykonateľnosti vydáva odtlačkom pečiatky obsahujúcim štátny znak súd, ktorý vo veci rozhodoval ako súd prvého stupňa (§ 42 ods. 1 Exekučného poriadku).

51. Odvolací súd v súvislosti zdôrazňuje, že vyššie uvedené námietky žalobcu sú neopodstatnené. Je totiž nesporné, že vyššie špecifikovanými exekučnými titulmi mu bola súdom uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému peňažné plnenie, ktorú povinnosť v určenej lehote nesplnil, pričom exekučné tituly boli v čase podania návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie (16.12.2013), ako aj v čase podania žiadosti súdneho exekútora na vykonanie exekúcie (20.12.2013) opatrené doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, vydanou súdom prvej inštancie v súlade s ust. § 42 ods. 1 Exekučného poriadku. Uvedená skutočnosť nesporne vyplýva z obsahu exekučného spisu sp.zn. 7Er/1152/2013.

52. Je pravdou, že právny poriadok Slovenskej republiky umožňuje odložiť vykonateľnosť rozhodnutia, pričom odklad vykonateľnosti potom bráni vo vykonaní exekúcie a v konečnom dôsledku môže viesť k zastaveniu exekúcie. Pokiaľ odklad vykonateľnosti nevyplýva priamo zo zákona, rozhoduje o ňom orgán, ktorý vykonávané rozhodnutie vydal alebo jeho nadriadený orgán. Mimoriadne opravné prostriedky však v konaní pred súdom samé o sebe nemajú suspenzívne účinky. Priamo zo zákona v týchto prípadoch nedochádza k odkladu vykonateľnosti. Podanie dovolania teda nemá vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutia a nie je ani dôvodom na povolenie odkladu exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku.

53. V predmetnom konaní nebolo preukázané a žalobca ani netvrdil, že by v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie alebo v čase vydania poverenia na vykonanie exekúcie Najvyšší súd SR v rámci dovolacieho konania rozhodol o odklade vykonateľnosti exekučných titulov. Vykonateľnosť bola odložená až neskôr, rozhodnutím exekučného súdu. Tá skutočnosť, že žalobca podal proti exekučným titulom dovolanie, teda nemala vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť týchto titulov a nedošlo tým ani k odkladu ich vykonateľnosti.

54. Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že boli splnené všetky procesné podmienky pre to, aby exekučný súd vydal pre súdneho exekútora poverenie na vykonanie exekúcie.

55. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie, že nebolo povinnosťou exekučného súdu doručovať žalobcovi poverenie na vykonanie exekúcie. Poverenie sa vydáva ako rozhodnutie (uznesenie) o poverení, proti ktorému sa nemožno brániť žiadnym opravným prostriedkom a doručuje sa výlučne súdnemu exekútorovi, ktorý jeho overené rovnopisy používa na preukázanie svojho oprávnenia vykonať exekúciu v danom konkrétnom prípade.

56. Názor žalobcu, že išlo o duplicitnú exekúciu, je mylný. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že súdny exekútor si zvolil viaceré spôsoby vykonania exekúcie a to prikázaním pohľadávky z účtu v banke a zrážkami z iných príjmov, pričom tento postup je v súlade s ust. § 65 Exekučného poriadku, podľa ktorého môže exekútor vykonať exekúciu v jednom exekučnom konaní aj niekoľkými spôsobmi. Použitie niekoľkých spôsobov exekúcie v jednom exekučnom konaní prichádza do úvahy najmä pri povinnosti zaplatiť peňažnú sumu. Samozrejme, kombinácia niekoľkých spôsobov musí rešpektovať zásadu, podľa ktorej sa exekúcia nesmie vykonať v širšom rozsahu, než je to nevyhnutné na uspokojenie pohľadávky oprávneného s príslušenstvom, na náhradu trov predchádzajúceho konania a na náhradu trov exekúcie pre exekútora a oprávneného. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že v danej veci exekúcia ani nebola vykonaná, t.j. k uspokojeniu pohľadávky oprávneného napokon nedošlo.

57. Postup súdneho exekútora pri exekúcii prikázaním pohľadávky z účtu v banke je upravený v ust. § 94 a nasl. Exekučného poriadku a pri exekúcii zrážkami zo mzdy resp. z iných príjmov je upravený v ust. § 66 a nasl. Exekučného poriadku.

58. Podľa ust. § 95 ods. 1 Exekučného poriadku, exekútor poverený vykonaním exekúcie

a) prikáže banke, ktorá vedie účet povinného, aby po doručení príkazu na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke (ďalej len "príkaz na začatie exekúcie") zablokovala sumu vo výške pohľadávky a jej príslušenstva z účtu povinného s výnimkou plnenia za účelom uspokojenia pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie bezhotovostným prevodom na účet určený exekútorom, b) upovedomí o začatí exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke oprávneného a povinného a zakáže povinnému, aby po tom, keď sa mu doručí upovedomenie o začatí exekúcie prikázaním

pohľadávky z účtu v banke, nakladal s prostriedkami na účte až do výšky vykonateľnej pohľadávky a jej príslušenstva s výnimkou nakladania s prostriedkami na účte len za účelom uspokojenia pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie.

59. Podľa ust. § 95 ods. 2 Exekučného poriadku exekútor doručí príkaz na začatie exekúcie banke do vlastných rúk.

60. Podľa ust. § 95 ods. 3 Exekučného poriadku povinný stráca dňom, keď sa banke doručil príkaz na začatie exekúcie, právo na vyplatenie prostriedkov na účte až do výšky vykonateľnej pohľadávky a jej príslušenstva. To neplatí, ak chce povinný uspokojiť pohľadávku oprávneného, jej príslušenstvo a trovy exekúcie.

61. Podľa ust. § 66 ods. 1 Exekučného poriadku, exekútor poverený vykonaním exekúcie

a) upovedomí o začatí exekúcie zrážkami zo mzdy oprávneného a povinného,

b) prikáže platiteľovi mzdy, aby odo dňa doručenia príkazu na začatie exekúcie zrážkami zo mzdy povinného (ďalej len "príkaz na začatie exekúcie") vykonával zo mzdy povinného určené zrážky a nevyplácal zrazené sumy povinnému.

62. Podľa ust. § 66 ods. 2 Exekučného poriadku, exekútor doručí príkaz na začatie exekúcie platiteľovi mzdy do vlastných rúk.

63. Podľa ust. § 66 ods. 3 Exekučného poriadku, povinný stráca dňom, keď sa platiteľovi mzdy doručí príkaz na začatie exekúcie, právo na vyplatenie tej časti mzdy, ktorá zodpovedá určenej výške zrážok.

64. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že upovedomenie o začatí exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke (ako aj zrážkami zo mzdy resp. z iných príjmov) a príkaz na začatie exekúcie sú dva rozdielne procesné úkony, ktoré exekútor vykoná simultánne, t.j. vydá ich naraz. Upovedomenie o začatí exekúcie sa doručuje účastníkom konania a príkaz na začatie exekúcie sa doručuje len banke, resp. platiteľovi mzdy alebo iných príjmov. Proti príkazu na začatie exekúcie zákon nepripúšťa námietky a teda, proti príkazu na začatie exekúcie sa nemôže brániť ani banka, ani platiteľ iných príjmov, ani povinný. Povinný môže podať námietky len proti upovedomeniu o začatí exekúcie.

65. Odvolací súd preto uvádza, že súdny exekútor postupoval v súlade s Exekučným poriadkom, ak v rovnaký deň, 28.2.2014 vydal upovedomenie o začatí exekúcie, ako aj príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke a príkaz na začatie exekúcie zrážkami z iných príjmov a ak žalobcovi ako povinnému doručil len upovedomenie o začatí exekúcie a teda, ak mu nedoručil aj príkaz na začatie exekúcie.

66. Súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie, ako aj v príkaze na začatie exekúcie správne určil aj rozsah, v akom mal byť účet žalobcu zablokovaný, resp. rozsah, v akom majú byť vykonávané zrážky z jeho príjmu (dôchodku), t.j. do sumy spolu vo výške 2.133,21 eur, pozostávajúcej z peňažnej pohľadávky oprávneného na zaplatenie sumy 1.076,78 eur v zmysle exekučného titulu - rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 2Co/125/2012-435 zo dňa 29.5.2013, v spojení s uzneseniami Krajského súdu v Košiciach č.k. 2Co/125/2012-453 zo dňa 19.9.2013 a č.k. 2Co/125/2012-460 zo dňa 30.10.2013 a na zaplatenie sumy 256,33 eur v zmysle exekučného titulu - uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 2Co/125/2012-439 zo dňa 8.7.2013, ďalej na zaplatenie príslušenstva pohľadávky, t.j. nákladov oprávneného spojených s vymáhaním pohľadávky vo výške 144,90 eur (poplatok za vydanie poverenia 16,50 eur, poplatok za overenie exekučných titulov 24 eur, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní 104,40 eur), ako aj predbežných trov exekúcie vo výške 655,20 eur.

67. Ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania, v exekučnom konaní bolo zistené, že žalobca mal v banke (Slovenskej sporiteľni a.s.) zostatok na účte vo výške 6.308,68 eur. Súdny exekútor preto postupoval správne, ak následne listom zo dňa 5.9.2014 zrušil druhý zo zvolených spôsobov exekúcie - príkaz na začatie exekúcie zrážkami z iných príjmov (dôchodku) z dôvodu dostatočného zabezpečenia vymáhanej povinnosti majetkom povinného.

68. Čo sa týka účinkov príkazu na začatie exekúcie (arrestatórium), banka alebo platiteľ mzdy resp. platiteľ iných príjmov povinného sú povinní po doručení tohto príkazu zablokovať finančné prostriedky vo výške pohľadávky oprávneného a jej príslušenstva. Znamená to, že finančné prostriedky sa v tomto rozsahu deponujú či už v banke alebo u platiteľa mzdy resp. u platiteľa iných príjmov a zatiaľ sa nesmú vyplatiť oprávnenému ani povinnému.

69. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie aj v tom smere, že je potrebné rozlišovať príkaz na začatie exekúcie (arrestatórium) a exekučný príkaz, ako dva rozdielne procesné úkony s rozdielnymi účinkami. Kým prvý úkon smeruje len k zabezpečeniu (zablokovaniu) vymáhanej pohľadávky, druhý úkon smeruje k jej uspokojeniu. K skutočnému vykonaniu exekúcie, t.j. k uspokojeniu pohľadávky oprávneného môže dôjsť až po tom, čo súdny exekútor po uplynutí lehoty na podanie námietok proti exekúcii alebo po tom, čo súd rozhodne o zamietnutí námietok povinného proti exekúcii,

vydá exekučný príkaz (§ 96 a § 67 Exekučného poriadku). To znamená, že až po doručení exekučného príkazu oprávnený dostane sumu, ktorú banka v rámci arrestatória zablokovala na účte povinného, alebo ktorú platiteľ iných príjmov zablokoval.

70. V posudzovanej veci k tejto druhej fáze, smerujúcej k samotnému uspokojeniu pohľadávky oprávneného, nedošlo. Ako totiž nesporne vyplynulo z vykonaného dokazovania, podanie žalobcu zo dňa 7.3.2014, ktorým žiadal o zrušenie poverenia na vykonanie exekúcie, ako aj námietky žalobcu proti exekúcii a trovám exekúcie, posúdil exekučný súd podľa obsahu ako návrh na odklad exekúcie a následne, uznesením č.k. 7Er/1152/2013-44 zo dňa 25.4.2014 povolil odklad exekúcie až do právoplatného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o dovolaní žalobcu proti exekučným titulom. Uznesenie o povolení odkladu exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 2.6.2015.

71. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že povolenie odkladu exekúcie v danom prípade nebolo dôvodom pre zrušenie príkazov na začatie exekúcie a teda, že odklad exekúcie nebol dôvodom na odblokovanie účtu žalobcu alebo na zrušenie zrážok z jeho dôchodku. Tento záver vychádza z dikcie ust. § 79 ods. 2, § 100 ods. 2 v spojení s ust. § 56 ods. 2 Exekučného poriadku.

72. Podľa ust. § 79 ods. 1 Exekučného poriadku, ak súd povolí odklad exekúcie podľa § 56 ods. 1, exekútor upovedomí o tom platiteľa mzdy do troch dní od doručenia rozhodnutia. Platiteľ mzdy po doručení tohto upovedomenia prestane vykonávať zrážky zo mzdy povinného, a to až do času, kým mu exekútor nedoručí príkaz, aby sa v zrážkach pokračovalo.

73. Podľa ust. § 79 ods. 2 Exekučného poriadku, ak súd povolí odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2, platiteľ mzdy vykonáva zrážky ďalej, ale nevypláca ich oprávnenému, kým sa odklad exekúcie nezruší. Ak súd zastaví exekúciu, platiteľ mzdy vyplatí zrazené sumy povinnému.

74. Podľa ust. § 100 ods. 1 Exekučného poriadku, ak súd povolí odklad exekúcie podľa § 56 ods. 1 a ide o rozhodnutie podľa § 99, banka neblokuje pohľadávky na účte povinného odo dňa, keď jej exekútor oznámi rozhodnutie súdu o odklade exekúcie, kým jej exekútor nedoručí príkaz, aby sa v blokovaní pohľadávky pokračovalo.

75. Podľa ust. § 100 ods. 2 Exekučného poriadku, ak súd povolí odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 a ide o rozhodnutie podľa § 99, banka blokuje pohľadávky na účte povinného ďalej, ale blokové sumy nepoukazuje oprávnenému, kým sa odklad exekúcie nezruší. Ak súd exekúciu zastaví, poukáže banka blokové sumy povinnému.

76. Podľa ust. § 56 ods. 1 Exekučného poriadku, na návrh povinného môže súd povoliť odklad exekúcie, ak sa povinný bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho alebo pre príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky a oprávnený by nebol odkladom exekúcie vážne poškodený. Odklad exekúcie môže súd povoliť iba na návrh povinného, ktorý je fyzickou osobou.

77. Podľa ust. § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

78. Vyššie citované zákonné ustanovenia upravujú postup pri vykonávaní exekúcie za situácie, že exekučný súd rozhodol o povolení odkladu exekúcie. Exekučný poriadok pritom rozlišuje dva dôvody, pre ktoré bol odklad povolený (§ 56 ods. 1 a § 56 ods. 2), s tým, že pre každý z týchto dôvodov ustanovuje odlišný postup. V posudzovanej veci je zrejmé, že exekučný súd povolil odklad exekúcie podľa ust. § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, čo znamená, že banka bola oprávnená naďalej blokovať finančné prostriedky žalobcu na jeho účte (§ 100 ods. 2), resp. platiteľ dôchodku bol oprávnený naďalej vykonávať zrážky z dôchodku žalobcu (§ 79 ods. 2) v rozsahu určenej pohľadávky a nevyplácať ich oprávnenému.

79. V konaní bolo nesporné, že exekúcia v predmetnej veci bola ukončená uznesením exekučného súdu č.k. 7Er/1152/2013-101 zo dňa 4.6.2015, ktorým súd exekúciu zastavil z dôvodu, že Najvyšší súd SR uznesením č. k. 4Cdo/463/2013 zo dňa 20.1.2015 exekučné tituly, ktoré boli podkladom pre exekúciu, zrušil.

80. Uznesenie o zastavení exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 30.6.2015. Príkaz na začatie exekúcie príkazom pohľadávky z účtu v banke bol súdnym exekútorom zrušený dňa 13.7.2015 z dôvodu, že exekúcia bola zastavená.

81. Zhrnúc vyššie uvedené odvolací súd uzavrel, že čo sa týka časového obdobia, v ktorom boli blokové finančné prostriedky na účte žalobcu, resp. vykonávané zrážky z dôchodku žalobcu a deponované v banke resp. u platiteľa dôchodku, konkrétne od doručenia príkazu na začatie exekúcie až do doručenia rozhodnutia o zastavení exekúcie (13.7.2015), postup exekučného súdu ako aj súdneho exekútora bol v súlade so zákonom.

82. Čo sa týka rozsahu blokových finančných prostriedkov, odvolací súd už uviedol vyššie (pod bodom č. 66), že súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie, ako aj v príkaze na začatie exekúcie správne určil rozsah, v akom mal byť účet žalobcu zablokovaný, resp. rozsah, v akom majú byť vykonávané

zrážky z jeho príjmu (dôchodku). Zároveň, v konaní nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že by banka zablokovala účet žalobcu v širšom rozsahu, ako bolo určené v príkaze na začatie exekúcie.

83. Rovnako nebolo preukázané ani tvrdenie žalobcu, že zrážky z jeho dôchodku boli vykonávané v rozsahu širšom, než to dovoľuje právny predpis.

84. Podľa ust. § 70 ods. 1 Exekučného poriadku, povinnému sa nesmie zraziť z mesačnej mzdy alebo z iných príjmov základná suma; spôsoby jej výpočtu ustanoví nariadením vláda Slovenskej republiky.

85. Podľa ust. § 71 ods. 1 Exekučného poriadku, z čistej mzdy, ktorá zostáva po odpočítaní základnej sumy a ktorá sa zaokrúhli na eurocenty smerom nadol na sumu deliteľnú tromi, možno zraziť na vymoženie pohľadávky oprávneného len jednu tretinu.

86. Podľa ust. § 2a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 268/2006 Z.z. o rozsahu zrážok zo mzdy pri výkone rozhodnutia súdnym exekútorom, v znení nariadenia vlády SR č. 216/2013 Z.z., základná suma, ktorá sa nesmie zraziť povinnému, ktorý je poberateľom dôchodkových dávok podľa osobitného predpisu, dôchodkov starobného dôchodkového sporenia podľa osobitného predpisu, doplnkového výsluhového dôchodku podľa osobitného predpisu alebo dávok výsluhového zabezpečenia podľa osobitného predpisu (ďalej len „dôchodkové dávky“), je 100% zo životného minima na plnoletú fyzickú osobu platného v mesiaci, za ktorý sa vykonávajú zrážky.

87. Podľa ust. § 2a ods. 2 citovaného nariadenia, ak ide o povinného, ktorý je poberateľom dôchodkových dávok, započítava sa podľa § 1 ods. 2 a 3 50% zo životného minima na plnoletú fyzickú osobu platného v mesiaci, za ktorý sa vykonávajú zrážky.

88. Podľa ust. § 2 písm. a) zákona č.601/2003 Z.z. o životnom minime, za životné minimum fyzickej osoby alebo fyzických osôb, ktorých príjmy sa posudzujú podľa § 3 spoločne, sa považuje suma alebo úhrn súm 198,09 eura mesačne, ak ide o jednu plnoletú fyzickú osobu.

89. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že základná suma, ktorá sa nesmela žalobcovi ako poberateľovi dôchodkových dávok zraziť, bola spolu vo výške 297,13 eur a pozostávala zo sumy 198,09 eur (vo výške 100 % životného minima na plnoletú fyzickú osobu platného v mesiaci, za ktorý sa zrážky vykonávajú) a zo sumy 99,04 eur (za manželku 50% zo životného minima na plnoletú fyzickú osobu platného v mesiaci, za ktorý sa vykonávajú zrážky). Je nesporné, že v danom čase bol žalobcovi priznaný invalidný dôchodok vo výške 322,20 eur mesačne a preto, po odpočítaní uvedenej základnej sumy vo výške 297,13 eur, ostala exekvovateľná len jedna tretina zvyšnej sumy vo výške 25,05 eur, t.j. suma vo výške 8,35 eur.

90. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na list Sociálnej poisťovne, ústredia zo dňa 19.3.2014, ktorým žalobcovi oznamuje rozsah vykonávaných zrážok z dôchodku žalobcu počnúc od 24.4.2014 a to práve vo výške 8,35 eur mesačne, s tým, že zvyšok dôchodku vo výške 313,85 eur mesačne exekúciou nebol postihnutý, ako aj na inštrukciu súdneho exekútora, ktorý dňa 26.5.2014 vyjadril súhlas, aby banka uvoľnila žalobcovi sumu 313,85 eur každý mesiac až do skončenia exekúcie.

91. Zhrnúc vyššie uvedené odvolací súd uzavrel, že úradný postup exekučného súdu, ako aj súdneho exekútora pri vykonávaní exekúcie bol správny, v súlade so zákonom. Nebol tak naplnený jeden zo základných predpokladov pre záver o zodpovednosti štátu za vznik škody resp. nemajetkovej ujmy - protiprávne konanie spočívajúce v nesprávnom úradnom postupe. Pre záver o tom, že žaloba je nedôvodná, pritom postačuje, ak nie je splnený hoci len jeden z troch predpokladov zodpovednosti štátu za vznik škody resp. nemajetkovej ujmy. Pokiaľ absentuje protiprávny úkon, t.j. nesprávny úradný postup súdu alebo súdneho exekútora, nemožno hovoriť ani o vzniku škody alebo nemajetkovej ujmy v príčinnej súvislosti s takýmto postupom. V konaní bolo preto nadbytočné skúmať, či a v akom rozsahu žalobcovi vznikla škoda, resp. nemajetková ujma. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že škoda, ktorú predstavuje majetková ujma vo forme zmenšenia majetku poškodeného, v danom prípade ani nemohla vzniknúť, pretože nedošlo k naplneniu účelu exekúcie, ktorým je reálne uspokojenie pohľadávky oprávneného; inak povedané, žalobcov majetok sa o finančné prostriedky, ktoré mu boli zablokované, nezmenšil, tieto finančné prostriedky neboli vyplatené ani oprávnenému ani inej osobe a po zastavení exekúcie boli prinavrátené do dispozície žalobcu.

92. Odvolací súd uzatvára, že rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým žalobu ako nedôvodnú zamietol, je vecne správny a preto rozsudok potvrdil postupom podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

93. Odvolací súd preskúmal aj odvolaním napadnutý výrok o náhrade trov konania pod č. II rozsudku, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

94. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

95. Podľa ust. § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

96. Podľa ust. § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

97. Podľa ust. § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

98. Odvolací súd konštatuje, že rozhodovanie o náhrade trov konania je založené na princípe zodpovednosti za výsledok sporu a zodpovednosti za zavinenie. Právo na priznanie náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v konaní vzniknú, je súčasťou práva na spravodlivý proces. Ustanovenie § 257 CSP preto predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok sporu a len výnimočne môže súd nepriznať náhradu trov konania strane, ktorá bola v spore úspešná.

99. Predpokladom výnimočného použitia ustanovenia § 257 CSP je, aby išlo o prípady hodné osobitného zreteľa. Je odôvodnené tam, kde by strohá aplikácia ustanovenia o náhrade trov konania mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducej tvrdosti. Výnimočnosť prípadu môže spočívať jednak v okolnostiach danej veci, ale i v okolnostiach na strane strán sporu (najmä sociálne aspekty). Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Predmetné zákonné ustanovenie tak rozširuje prvky, ktoré majú strany viesť k výraznému zvýšeniu zodpovednosti nielen za výsledok, ale aj priebeh súdneho konania, najmä koncentráciu dokazovania. Aplikácia tohto ustanovenia musí preto zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu.

100. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade je namieste použitie moderačného práva súdu zmierniť dôsledok právnej normy, upravujúcej náhradu trov konania podľa ust. § 255 CSP, podľa ktorého by žalobca bol povinný nahradiť trovy žalovanej v rozsahu 100 %, čo v danom prípade predstavuje žalovanou uplatnenú sumu vo výške 88,13 eur titulom cestovných nákladov.

101. Súd prvej inštancie vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa v okolnostiach na strane žalobcu, v jeho osobných, zárobkových a majetkových pomeroch, ako aj v okolnostiach danej veci, t.j. že žalobcovi počas trvania exekučného konania boli blokované finančné prostriedky na jeho účte. Odvolací súd súhlasí s názorom žalovanej, že za dôvod hodný osobitného zreteľa nemožno pokladať skutočnosť, že žalobcovi boli počas trvania exekučného konania blokované finančné prostriedky na jeho účte, pretože práve táto žalobcom namietaná skutočnosť, predstavovala správny úradný postup exekútora a súdu. Odvolací súd je však toho názoru, že za dôvod hodný osobitného zreteľa možno pokladať iné okolnosti danej veci, ako aj okolnosti na strane žalobcu.

102. Osobitné okolnosti danej veci spočívajú v tom, že exekučné tituly, ktoré sú základným materiálnym predpokladom pre vykonanie každej exekúcie, boli napokon na základe mimoriadneho opravného prostriedku zrušené, čo bolo dôvodom pre zastavenie predmetného exekučného konania. Zrušené exekučné tituly prestali normatívne existovať a keďže základným princípom exekučného konania je, že sa môže vykonávať len na uspokojovanie skutočne existujúcich práv, odpadol dôvod pre vykonávanie exekúcie proti žalobcovi. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa okrem toho týkajú aj tzv. sociálnych aspektov, ktoré spočívajú v nepriaznivých majetkových, osobných resp. sociálnych pomeroch na strane žalobcu. Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania, vrátane obsahu exekučného spisu je zrejmé, že žalobca má 70 rokov, je invalidným dôchodcom a jeho jediný príjem predstavuje invalidný dôchodok vo výške 322,20 eur mesačne. Priznanie náhrady trov konania proti žalobcovi by preto evidentne malo nepriaznivé dôsledky na jeho životnú situáciu žalovaného. Zároveň odvolací súd prihliadol aj na charakter subjektu žalovanej, jej pomery, ako aj výšku trov, ktorých náhrada by jej inak patrila (88,13 eur) a mal za to, že majetková sféra žalovanej by nepriznaním náhrady trov konania nemala byť citeľne dotknutá.

103. Zhrnúc vyššie uvedené odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie správne rozhodol o nároku na náhradu trov konania, pokiaľ úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznal. Odvolací súd preto rozsudok aj v tejto časti ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

104. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods.1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalobca v odvolacom konaní úspešný nebol, preto by mu v zmysle citovaných zákonných ustanovení vznikla povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania žalovanej. Odvolací súd však zo spisu zistil, že žalovaná vo vzťahu k odvolaniu žalobcu ostala v odvolacom konaní nečinná a teda, žiadne trovy jej nevznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

105. Odvolací súd sa v ďalej zaoberal aj odvolaním žalobcu proti uzneseniu súdu prvej inštancie č.k. 9C/6/2017-129 zo dňa 1.6.2018, ktorým rozhodol tak, že sťažnosť žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 9C/6/2017-124 zo dňa 16.4.2018 zamietla.

106. Súd prvej inštancie v odôvodnení tohto uznesenia uviedol, že žalobca podal proti rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 9C/6/2017- zo dňa 8.2.2018 odvolanie, preto bol uznesením č.k. 9C/6/2017-124 zo dňa 16.4.2018 vyzvaný na úhradu súdneho poplatku za odvolanie vo výške 20 eur podľa položky 7a/ Sadzobníka súdnych poplatkov. Uznesenie bolo doručené žalobcovi dňa 25.4.2018. Dňa 10.5.2018 doručil žalobca súdu sťažnosť proti uzneseniu, ktorým bol vyzvaný na úhradu súdneho poplatku, ktorú odôvodnil tým, že konanie je oslobodené od poplatkovej povinnosti v zmysle zákona a vzťahuje sa na celé konanie, teda aj na odvolanie a dovolanie. Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 239 ods. 1, § 248, § 249, § 250 ods. 1 a 2 CSP, § 5 ods. 1 a § 6 ods. 1 zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch uzavrel, že je príslušný na rozhodnutie o sťažnosti žalobcu, pretože sťažnosťou napadnuté uznesenie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom. Zároveň uviedol, že konania vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom boli vecne oslobodené od súdnych poplatkov do prijatia novely zákona č. 71/1992 Z.z. o súdnych poplatkoch, uskutočnenej zákonom č. 286/2012 Z.z., t.j. do 1.10.2012. Uvedenou novelou zákona bola do sadzobníka súdnych poplatkov zavedená položka 7a, ktorá za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom určuje poplatok vo výške 20 eur, pričom v rovnakej výške sa uhrádza aj súdny poplatok za odvolanie voči rozhodnutiu vo veci samej. Vzhľadom na uvedené a teda, že konanie o predmetnom nároku a ani žalobca osobne nie sú oslobodené od súdnych poplatkov, súd sťažnosť žalobcu zamietol.

107. Podľa § 239 ods. 1 CSP, proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť.

108. Podľa § 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

109. Podľa § 250 ods. 1, 2 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

110. Zákon v ust. § 357 CSP taxatívne vymenúva okruh uznesení súdu prvej inštancie, proti ktorým je prípustné odvolanie.

111. Odvolací súd s poukazom na dikciu tohto zákonného ustanovenia konštatuje, že odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o sťažnosti, podanej proti uzneseniu, vydanému vyšším súdnym úradníkom, odvolanie prípustné nie je. Odvolací súd preto podľa ust. § 386 písm. c) CSP odvolanie žalobcu odmietol z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

112. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).